

ЖОВТЕНЬ

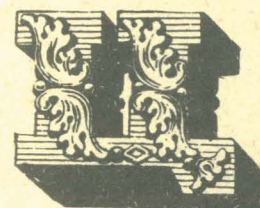
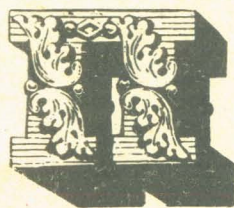
Виходить з січня 1927 р.

1981

Київ

№19 (1109)

Ціна номера 20 коп.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Третій тиждень замість мене прибирають, щоб я начальникові на стіл поклала їхній винахід.

ОТ ТАК ОДСВЯТКУВАВ!

(З маловідомих творів)

Село, звичайно, святкувало різдво «по-старому».

Та ще як святкувало!

З попівською молитвою. З дзвонами. З салом. З ковбасами. І... з самогоном! Як водиться.

А підготувалися до свят як слід.

Постаралися. Кабанів кололи. Ковбаси начиняли. Курило питво з патоки та з слив.

А тоді — давай «вгощатися».

Та так «навгощалися», що дехто й дуба дав.

Ось, наприклад, Петро.

Жив собі чоловік, як і всі грішні люди живуть.

Ходив до церкви. Гримав на жінку. Потягував потроху «гірку».

Довго б отак цей чоловік прожив. А отже: подивуйтесь!

Треба було халепі приключитися! Та ще в який день! На самий перший день різдва це диво дивне сталося!

Ото — поцупив, значить, Петро трохи на свят-вечір.

На ранок — сховався до церкви. Одмовив усі гріхи.

Прийшов додому й почав чистою душею до нечистого анахтемського «зеленого змія» залищатися!

А він — отой змії самий — пекучий та міцний, щоб він йому сказився!

Так до себе й тягне.

А Петро все залищається та залищається...

Оце перекильть в пельку одну чарчину. Закусить як слід, кортить ще.

Вип'є ще. Знову закусить ковбасою смаженою. А воно ще кортить.

А жага не задовольняється.

У череві тобі горить, неначе там кишки хтось гасом поливає.

Ну — й собі поливаеш оту бісову пожежу. Не залиши ж справи так, щоб тебе всього спалило?

Ото ж точнісінько таке й з Петром було. «Наприкладвся», сердега, так, що не зчувся, як у свата на кулі соломи опинився.

Укосявав його отой зелений змії так, що й пам'яті позбавило.

Поклали тоді «хворого» у сватовій хаті на солому, щоб «одійшов».

Еге. Куди там!

Не врятували бідолаху: окачурився. Прямо, як кажуть, по прямому дровові — з грішної землі — до бога у рай...

До райвиконкому прийшли родичі покійного. Требують:

— Дайте папірець такий. «Грамоту» таку, що, мовляв, «своєю» смертю помер...

— Як то «своєю»?

— Та звісно: його ж до цього ніхто не присилував... Сам. Добровільно одійшов.

— А свідки є?

— Аякже: сват, сусіди... Всі пили.

— А «вещественні» доказательства є?

— Аякже, і самогонний апарат.

— Ховайте!..

— Еге, вам добре говорити «ховайте»... А як ти чоловіка поховаш, коли покійничок, царство йому небесне, увесь самогон до краплі вижлуктив. Хоч би одну пляшечку на «спомин» своєї душечки оставив...

— Атож. Сам «одсвяткував» як слід, а ти тепер турбуйся за нього.

Публікація

Варвари ГУБЕНКО-МАСЛЮЧЕНКО.
1924 р.

Вітаємо ювіляра!

Письменника Бориса КОТЛЯРОВА з його першим 70-літтям.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА

ТАКЕ БУЛО...

У Н-ський ліс
Завторгом Лис
Шуб вовчих до зими
Якось-то не завіз.
Ну, й що, питаєте, такого?
Еге ж,
Це вам воно — нічого,
А Лисові було-таки:
Ще й як йому нагріли чуба...
Подумайте тільки:
Мусили Вовки
У заячих ходити шубах!

Петро БОНДАРЧУК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Ми з дідом дуже схожі, от він і погодився замість мене поїхати за розподілом на периферію.

НЕЗВИЧАЙНІ СІТУАЦІЇ

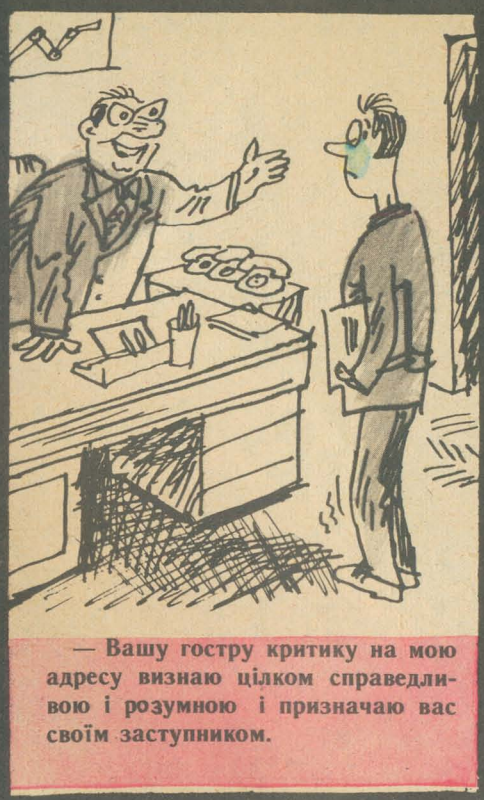
МАЛ.
С. ГЕРАСИМЧУКА

— Та липа все це! Розумієте, товаришу начальник, — липа!

— Маму я візьму до себе!
— Ні, братику, я старша, у мене і прав більше. Вона житиме у мене!

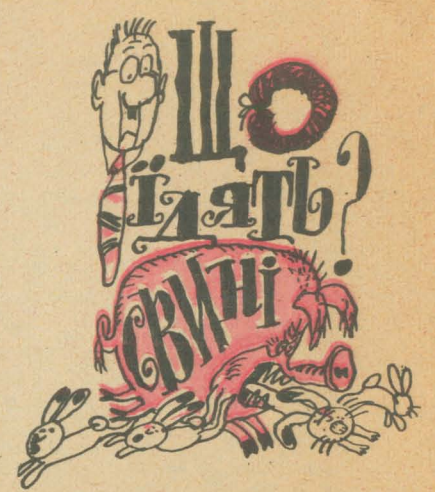

— Вашу гостру критику на мою адресу визнаю цілком справедливою і розумною і призначаю вас своїм заступником.

— Я йду з вищої ліги в якусь районну команду, поки не навчуся влучно бити по воротах.

ЧУДЕСА В РЕШЕТІ

Що таке свиня — знають усі. А от що вона їсть, знає далеко не кожен. Дехто навіть вважає, що до меню свині входять «страви» з картоплі, буряків, дерті, докляку і т. д. Ми теж так думали. Аж доки не познайомилися з Ф. О. Балалом.

— Свиня — це така тварина, яка поїдає все, що тільки дасте! — авторитетно заявив Федір Олексійович Балало, який кілька років тому закінчив сільськогосподарську академію і здобув там вищу ветеринарну освіту, а тепер обіймає посаду завідуючого плодовоовочевою сушарнею заготконтори Немирівської райспоживспілки на Вінничині. — Не вірите? Будь ласка, факти. При сушарні, якою я керую, є на відгодівлі кілька десятків свиней. Тож і доводиться мені за сумісництвом тих свиней відгодовувати. І відгодовую я їх... салом! Що?! Жартую? А ви подивіться на ось ці бухгалтерські документи, підписані мною і затверджені директором заготконтори Федором Івановичем Макаревичем та головним бухгалтером Феліксом Карловичем Орловським. Тут написано, що в першому кварталі 1981 року на відгодівлю свиней витрачено... сала та інших жирів на суму 5.642 карбованці 43 копійки. Одне слово, заливаємо ми свиням сала за шкіру.

А ще ми годуємо їх свинячими та бичачими ратицями, вухами, кендюхами... Знову не вірите? Тоді подивіться ось на цей бухгалтерський документ, який засвідчує, що наші свині з'їли отих ратиць і кендюхів аж 31.606 кілограмів...

Яка ж, питаєте, тоді собівартість одного кілограма приросту диво-свиней? У минулому місяці вона становила... 10 карбованців 54 копійки, а в цьому — аж 50 карбованців 49 копійки! Трапляється й таке, що свині на отих кормах не ростуть, не поправляються, а навпаки — худнуть. У квітні цього року, наприклад, кожна всеїдна свиня схудла більш ніж на два кілограми.

Крім свиней, я займаюся і відгодовую кролів. Подивіться у цю книгу бухгалтерського обліку: 369,9 кілограма на суму 1.345 карбованців 65 копійок. Це їх вага і вартість. А кількості кролів — нема. Та й самих довговухих — теж... Куди поділися? Не можу вам про це сьогодні сказати... Та й яка різниця, куди поділися?

Може, свиням захотілося крильчатини. Бо вони, як ви переконалися, харчати не перебирають...

Деякі недобррозичливіці, правда, стверджують, що ті свині колись і нас можуть... гм... з'їсти...

І. ГАЛИЦІН.

Вінницька область.

І ДУША МОЯ МАЛА!

Зима така, аж тьохка солов'ями.
То сніг дозрів, співа під каблуком.
А тітка моркву набирає з ями,
Ще й пригощає яблуком...
Вікно. Верба. Заснула сіножать...
А на ранеті все віщує просинь
Синиця, як душа моя мала...

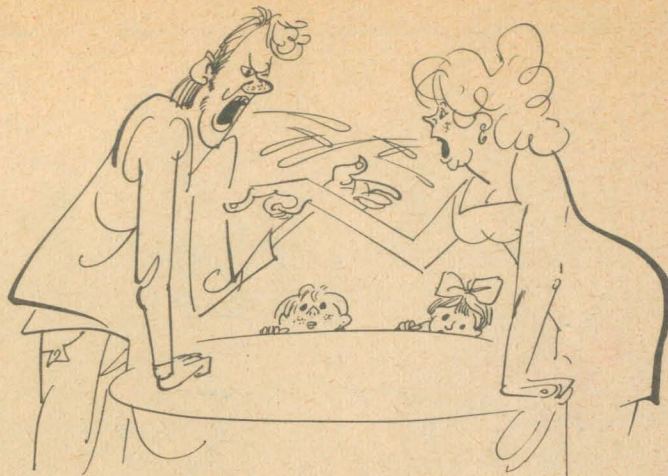
(Михайло СІЧ, вірш «Зима така»
із збірки «Яблунова дорога»).

Іду, віршую, граюся словами.
Оце ступну — співа під каблуком.
В мелодію вслухаюся між римами,
Ще й пригощаюся яблуком!

І хоч душа мала, немов синиця,
В ній тьохкають січневі солов'ї.
Тут — повно дум, тут — сіножаті спить,
Бо не гуркочуть трамваї!

Петро ПІДКОВА.

Мал. М. ЛИТВИНА

Школа лихослів'я.

Як би ви, шановний читачу, реагували, якби замість замовленої в ательє халата вам раптом пошили штани? Наприклад, директор Мурованокуриловецького комбікормового заводу Б. Р. Дзюбак був дуже задоволений, коли замість замовлених для робітників халатів та іншого спецодягу пошили йому не лише штани, а й костюми. І не тільки не заперечував, а, навпаки, вимагав, щоб шили йому усе це саме з дорогих тканин. А за прикладом директора таким же робом

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

по кілька пар брюк та костюмів пошили собі і його вірні помічники: головний бухгалтер заводу Стебницький В. Д., головний інженер Бандель Л. П., головний механік Кагляк А. М. Про отакі дивні речі розповідалося в замітці «У чужих штанах» (№ 5 журналу).

Завідуючий сільськогосподарським відділом Вінницького обкому Компартії України тов. Лу-

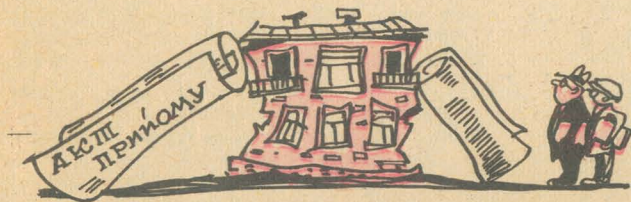
ценко на цей виступ Перця відповів, що вказані факти відповідають дійсності. За грубе порушення фінансової дисципліни бюро Мурованокуриловецького райкому Компартії України пригрозило до партійної відповідальності Дзюбака Б. Р., Банделя Л. П., Кагляка А. М. та завідуючого складом Процькова Б. І.

Директора заводу Дзюбака Б. Р. та голову штабу Стебницького В. Д. з їхніх посад звільнено. Збитки повністю відшкодовано.

ПРИНЦИПОВІСТЬ

3

ПІДТЕКСТОМ

Лист сорока восьми мешканців будинку № 37 по вулиці Новомістинській, що майже в самому центрі Сум, викликав у мене жагуче бажання зробити так, щоб совість справді могла гризти, і прищепити цю рису всім без винятку керівним будівельникам та відповідальним особам, причетним до підписання актів про здачу в експлуатацію будівельних об'єктів.

Самі знаєте, скільки написано фейлетонів про будинки-напівфабрикати; про ультракоротку пам'ять керівників будівельних організацій, котрі, заповучивши бажані підписи в актах, тут же забувають про свої обіцянки; про довірливих членів приймальних комісій, які, клонувши на ті обіцянки, тут же лізуть на гачок вдруге і втретє. Ну, з будівельниками все зрозуміло: у них строки, їм потрібні переможні реляції, премії, прогресивка. Але чому дає себе постійно дурити замовник?

Мені доводилося чути таке пояснення: замовнику, мовляв, нікуди діватися. Принциповість при підписанні акта в ніч

з тридцять першого грудня на перше січня вилазить, як правило, боком: якщо не «закрити» об'єкт, кошти вважатимуться неосвоєними і можуть вислизнути з рук, бо розгнівана вища інстанція, котра тими коштами розпоряджається, може не виділити на наступний рік нічого або виділити їх, як кіт наплакав. Це раз. По-друге, розлютований генпідрядчик, якому замість премій, прогресивок та моральних винагород перепало на горіхи, спробує якомога більше насолити замовникові, махнувши на об'єкт рукою. От і доводиться покладатися на слово, яким би легковажним воно не було.

Звичайно, тут є частка істини. Але звертаю вашу увагу на таку деталь. Ніхто в «Перці» не пригадує, щоб який-небудь член приймальної комісії поскаржився коли-небудь редакції: так і так, живу в будинку з недоробками, пропісочте бракоробів, закличете їх до порядку. Пояснюється це, на мою думку, не скромністю, а лише одним: у недоношених будинках члени комісії,

як правило, не одержують квартир. А тому із спокійною совістю приймають на віру будь-яку халтуру.

Звичайно, можна закликати налягти на бракоробів і їхніх покровителів, усім разом, дружно. Але не варто, мабуть, переоцінювати мобілізуючу силу таких закликів, якщо вони не підкріплюються конкретною організаторською та виховною роботою. Он дванадцятиповерховий будинок № 37 по вулиці Новомістинській також був червоний від високохудожньо виконаних закликів здати об'єкт достроково і якісно. І що ж? Здали достроково ще в 1976 році. Але як? Зовні будинок навіть недооблицювали. На балконах не обладнали перила, самі балкони також не облицювали плиткою, не зацементували підлогу. Водопровід зробили з відхиленням від проекту. Дах протікав уже в день підписання акта, протікає й досі. Підвали заливає водою, насосна станція часто виходить з ладу, і на верхніх поверххах через це не буває води. Коридори і сходові клітки не пофарбовані. І так далі, і тому подібне.

Важко все-таки збагнути, як може безкарно цілих п'ять років тривати отаке неподобство. Ось чому мені страшенно хочеться зробити так, щоб совість справді могла гризти. Уявляєте, які зойки линули б тоді з кабінетів деяких сумських установ та організацій?

В. БОНДАРЕНКО.

Р. С. Коли цей фейлетон вже було підписано до друку, пошта принесла точнісінько такого ж листа з Вінниці, від жителів дев'ятиповерхового будинку № 5 по вулиці Павла Тичини. Їхній будинок зліпили бракороби із Жмеринського будівельно-монтажного пізда № 64, приймало місцеве залізничне начальство під наглядом міських властей. Хоч будинку лише два з половиною роки, на нього нині страшно глянути, ще страшніше зайти у квартиру, а жити — просто нестерпно. Перелічувати недоробки не буду. Читачам це нецікаво, а ті, хто має їх усувати, добре про них інформовані. Два з половиною роки триває тяганина — і нікого совість не загризла.

В.Б.

Ригор БОРОДУЛІН

ВИПРАВДАВСЯ

Поспівчувала б жінка хоч,
Так ні, гримить на мене громом:
«Додому п'яним не приходь!»
Тому
І не ночую вдома.

ВІН І ВОНА

Де пара, там нерозбериха.
Засвоїть істину пора:
Хоча кусає комариха,
А винуватять комара.

РОЗМОВА ПРО ЖАНРИ

— Ну, як, сатирик-фольклорист,
Смішне щось врізав знову?
— Прощаче, я не гуморист,—
Писака гордо мовив.
Я — лірик,
Це відомо всім...
— Якраз і сміхота вся.
Весь гумор, друже мій,
У тім,
Що ти за вірші взявся.

СПІВЧУВАННЯ

Над римою
Зі школи в'яне
Так безнадійно — хоч кричи...
Його родині
Співчужання
Приносьте щирі читачі.

Переклав з білоруської
Іван НЕМИРОВИЧ.

ДОБРИЙ КОТИК

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Байка-жарт

— Оце кі-і-іт! — здивовано зупинився малий Котик перед якимось смугастим страховиськом. — Ти де живеш? Я тебе ніколи ще не бачив...

— В зоопарку, — почув у відповідь.

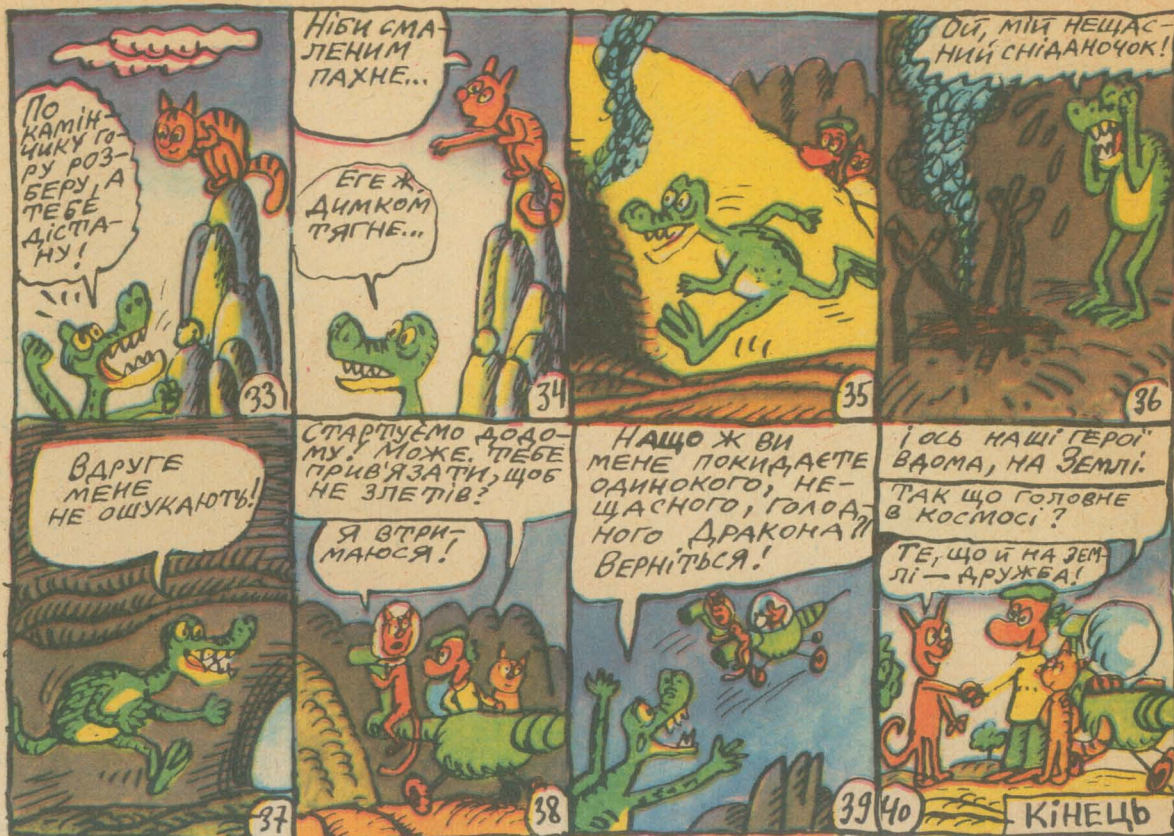
— А-а-а, — висловив здогадку Котик, — тигр!

— Ні, — мовило страховисько, — я — Зебра!

«Навіть не з родини котячих», — майнула жалісливо-співчутлива думка, і Котеня поспішило заспокоїти свою нову знайому:

— Нічого, не переживай, все ж і ти — звір...

Семен МАНІН.

Сторінка для дітей

ПЕРЧЕНЯ

Сторінка для дітей

НАТАЛЧИН МАЛЮНОК

Урок математики Ольга Петрівна розпочала з аналізу контрольної роботи, яку перед тим писали учні.

— Наталко, — звернулась вона до кирпаті дівчинки з голубим бантом. — Тобі я поставила «відмінно». Все зробила правильно. Та, гортаючи зошит, я надібрала цікавий малюнок. Напевно, ти випадково туди його поклала. Ось він!

Ольга Петрівна підняла листочок над столом, і всі почали розглядати намальоване. На ньому був зображений хлопчик, який тягне дівчинку за кіску. Хлопчик як хлопчик... Та, придивившись до його вбрання, учні розсміялись. Посміха-

лась і вчителька. Хлопчик, якого намалювала Наталка, був одягнений у сині повзунки, а з рота в нього стирчала пусташка. Усе це аж ніяк не в'язалося з його модною зачіскою.

— Хто це такий? — запитала Ольга Петрівна, коли сміх трохи вщух.

Наталка спершу мовчала, а тоді рішуче підвела голову й мовила:

— Андрійко Петренко!

І вмить усі повернули голову до учня, котрий сидів на парті позаду Наталки. Сидів і червонів від сорому. Бо не до сміху, коли на малюнку впізнаєш себе.

— А чому ж він з пусташкою та ще й у повзунках? — спитала Ольга Петрівна.

— Дуже просто! Бо він займається дитячими пусташками, — пояснила Наталка.

— То, може, помістимо цей малюнок в шкільний «Іжачок»? — запропонувала Ольга Петрівна.

— Не треба! — раптом підскаочив Андрійко. — Я більше не буду ображати дівчаток.

Василь СОПРОНЮК.

ЗАГАДКИ

На стежинку, на лужок
З неба падає сніжок.
А надворі саме — літо.
Звідки ж сніг узявся, діти?

(хлпц иинигопцл)

Впав на землю їжачок,
З нього випав колобок,
Покотився, покотився,
Серед листя загубився.

(нетпжа)

Наталія КУЛИК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Дідові Луці Мироновичу стукнуло вісімдесят, коли він вирішив знову влаштуватися на роботу. «Не звик без діла, — каже. — Та й набридло сидіти на пенсії... І хто тільки її видумав?!»

Роботу довго шукати не довелося. По сусідству на лісоторговому складі давно потрібен був сторож. «Туди й піду, — вирішив дід. — Тим більше, робота звична, увесь вік сторожую».

На складі діда зустріли, як рідного. Сам директор руку йому потиснув.

— Спасибі, — сказав, — що зголосилися. Бо нам без сторожа — просто біда! Дефіцит тепер сторожі.

— Що каєте? — Лука Миронович приставив до вуха долоню ковшиком.

Директор підвищив голос:

— Це я вам дякую.

— Кого ломаюко?

— Ви погано чуєте? — гукнув директор.

— Я? Не чую?! — образився дід і хотів піти геть, але його переїняли гуртом, заспокоїли. Директор перепросив:

— Даруйте, — кричав у саме дідове вухо, — то мені, мабуть, лише здалося, що ви недочуваєте. Пусте, не звертайте уваги. Коли б ви навіть поганенько чули — не біда. Сторожеві головне — гарно бачити, що діється навколо. Сподіваюсь, із зором у вас усе гаразд? Ось, приміром, хто он там на подвір'ї бігає — кіт чи собака?

Дід довго вдивлявся через вікно, мружив очі, не розібрав і хотів знову образитись, але директор не дав.

— Ну, гаразд, — сказав він, махнувши рукою. — Можете приступати до виконання своїх, так би мовити, почесних обов'язків.

ГУМОРЕСКА

І ще раз потиснув дідові руку. До роботи Лука Миронович ставився сумлінно. Він щонаочі сидів біля вікна своєї сторожки і час від часу погукував навмання:

— Ти куди ото потягнув, сякий-такий, ану поклади на місце! Ану поклади!

Іноді в суху безвітряну погоду Лука Миронович наважувався виходити на територію складу і, про всяк випадок, кричав у темряву бадьорим тенорком: — Ти що то робиш, що робиш, га? Ось я т-тобі дам!

Дід, як видно, злодіїв зовсім не боявся. Вони його, до речі, — також. Спочатку, правда, сахалися, коли він покрикував, а потім звикли. І так знахабніли, що одного разу спробували поцупити дідову рушницю. Та Лука Миронович рушницю відстояв.

— Не руш! — твердо сказав він, угледівши власну рушницю у злодієвих руках. — Віддай, бо погано буде!

— А ви, діду, не стрілятимете, як ми пару кубометрів шалівки поцупимо? — поцікавився злодій.

— Аби оця штуковина ще й стріляла, я б тобі показав! — розгнівався Лука Миронович.

... Дідове сторожування кінчилось зовсім несподівано.

Якось уночі, не знати й від чого, зайнявся склад. Дід, накричавшись, саме куняв на своєму посту. Аж раптом його ніби штовхнуло. Прокинувся, глипнув у віконце і зчудувався:

— Ти бач, видно! Ніби й не дрімав, а вже світає. Пора додому.

Взяв костура, рушницю і пішов.

Відтоді стерегти поблизу стало нічого.

— А жаль, — шкочує дід. — Я б ще попрацював трохи. Нудно сидіти без діла. Не чули, бува, кому потрібен досвідчений сторож?

Віталій КОВАЛЬ.

ВІНЕГРЕТ

13

ЛОКШИНОЮ

Колись, аби сякий-такий льох викопати, бідолашний дядько длубався лопаткою ціліснітний тиждень та ще й з гаком. Тепер не те: підійшла землерийна техніка, раз, раз, раз — і готово. Не життя стало у будівельників, а прямисітний тобі мед. Якби їм волю дали, то вони б такого понакопували... А то тільки надумують якусь ямку спроворити чи траншейку впоперек проспекту утнути, як відразу: — Стривайте, стривайте! А під землю ви дивилися?

А там чого тільки нема. Туди телефоністи, електрики, водопровідники понатикали і дровів, і кабелів, і труб... Як тут розігнатися? От і доводиться землекопам чекати, поки спеціалісти у свої папери глянуть і діловито порадять:

— Копайте. Але не там, а на півметра праворуч.

Відверто кажучи, деяких харківських будівельників подібний підхід до землерийних робіт аж ніяк не влаштовував. Терпіли вони, терпіли та одного чудового дня і не витерпіли:

— На кий грець нам оті дозволи? Самі давно не в пелюшках.

І почалося.

— Нумо, Васю, давай ось тутечки!

Васин екскаватор як копирсне — та й витягне разом із землею шмаття електричного кабеля.

— Ото рахуба! — аж лясне долоньями по стегнах виконроб. — Копайте, хлопці, швидше та тікаймо звідси. Доки нам на горіхи не перепало.

Хлопці швиденько повкидають у викопану траншею уривки кабеля. Вася оперативно загорне рівчак — і бувайте здорові.

А у вашій квартирі раптом гасне світло. Ви марно намагаєтесь замінити пробки. І кидаєте ці спроби лише тоді, коли довідуєтесь, що цілий район разом з лікарнями, школами, заводами та фабриками залишився без напруги.

Це хлопці з будівельно-монтажного управління № 2 тресту «Харківспецбуд» вирішили без дозволу підприємства харківських міських електромереж

прокласти водопровід у 336-му мікрорайоні. Водопровід проклали, а електричний кабель напругою 10 тисяч вольт так пошматували, що хоч вінегрет із нього готуй.

— Чого ж ви до нас не звернулися? — обурюються енергетики. — Ми б вам показали, де можна копати.

— Дуже-дуже поспішали, — бідкається керуючий трестом Леонід Борисович Цацкін. — Це для нас буде ого яка наука!

А вже через кілька днів у 336-му мікрорайоні молодці цього ж тресту покришили на локшину ще один кабель.

Потім іще... У 1980 році будівельними організаціями міста пошкоджено понад сотню електрокабелів і хіба що трішечки менше телефонних дровів та водопровідних магістралей. «Невинні пустощі» будівельників коштували державі понад 75 тисяч крб., не рахуючи втрат від простоїв на підприємствах, в організаціях та установах.

Визнані майстри цих справ працюють не лише у згаданому тресті, а й у «Житлобуді-1», де керуючим Олег Олексійович Кириченко, і на підприємстві «Харківтепломережа», де директором Вадим Анатолійович Сиротенко.

— Ми вже їх і прохаємо, і лекції їм читаємо, і фільми спеціальні демонструємо, — бідкаються працівники «Харківенерго». — І про спеціальні постанови та правила нагадуємо. Та все те, мов об стіну горохом...

А колись же Харківський міськвиконком приймав спеціальні щодо цього рішення. Старі будівельники пригадують, що навіть контролював їх виконання.

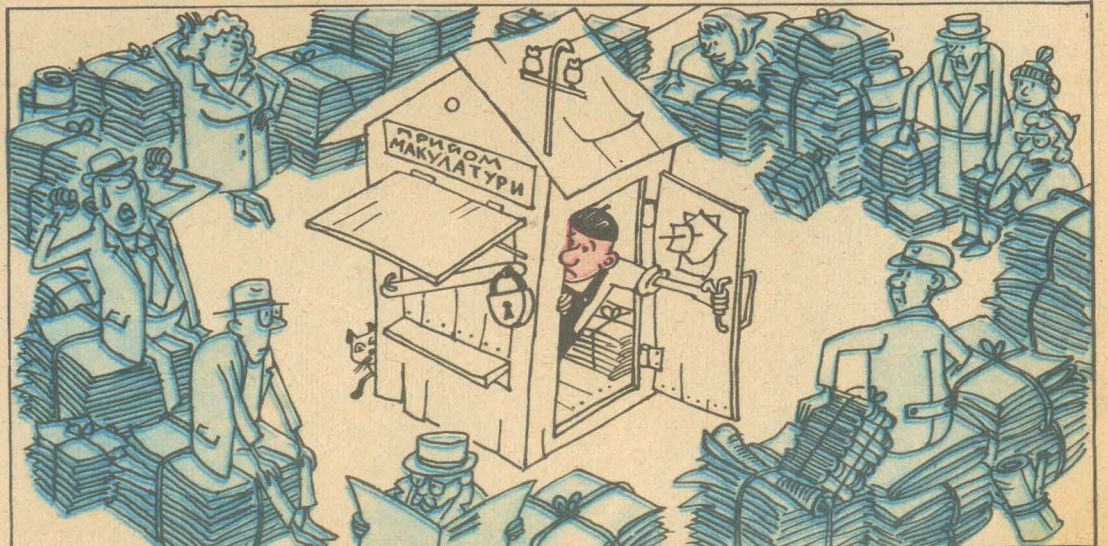
Але запорошилися оті рішення чималим шаром пилочки. І ні в кого не піднімається рука, аби змахнути її з позовклих паперів.

Тим часом тріщать і лускають підземні комунікації, рвуться кабелі і дрови під натиском потужної техніки. Ніколи, дуже ніколи будівельникам!

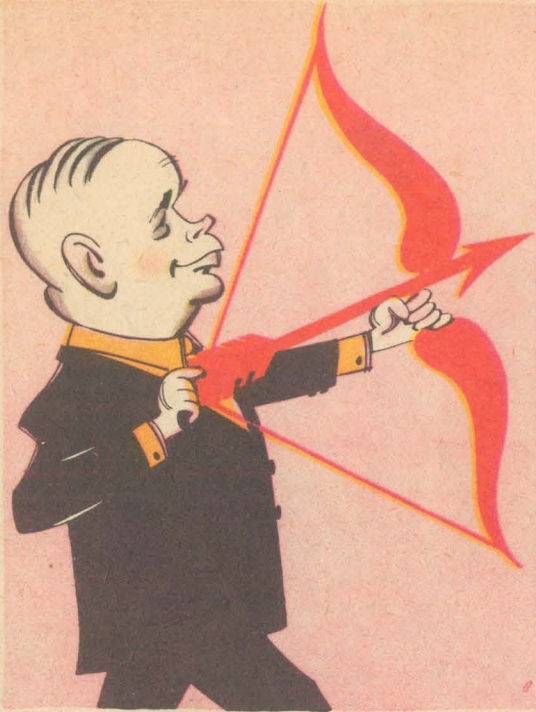
І. ЛАГОЗА.

м. Харків.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

Обклали.

Шарж А. АРУТЮНЯЦА

УЧЕНИЙ

У вченого помер його колега й друг.
Як друзів, знали їх по всій окрузі.
Так, так, і в стариків, окрім недуг,
Бувають інколи ще і хороші друзі.

До вченого прийшла покійного дочка:
— Скажіть на панахиді двоє слів про тата.
— Без підготовки? — Вчений здивувався, — з кондачка?

Та про такі діла хоча б за три дні треба
нас попереджати!..

ЮВІЛЕЙНЕ

Півсотні років, а не кроків...
Не сподівався, не гадав.
Насправді жив він тридцять років,
А двадцять літ прозасідав.

НЕВИХОВАНІСТЬ

— Який невихований кавалер у тебе, доню мила,
Весь час він позіхав, коли я говорила.

— Не позіхав він, — чує мати, —
А намагався щось тобі сказати.

А Є Й ТАКИ НА СВІТІ БІЛОМУ

А є й такі людці іще й понині,
Які доводять усіма своїми порами,
Що інші всі
Народжуються з сідлами на спині,
А от вони
З'являються на білий світ із шпорами.

ОНУК ДІДА ВЧИТЬ ХОДИТИ ПІШКИ

... І зненацька діда спіткала обίδα:
З персональної машини зсадовили діда.
А для внука це забави й смішки —
Учить він тепер ходити діда пішки.

Сергію Воскресенню

16 жовтня цього року Сергію Іларіоновичу Воскресенку виповнилося б 75 років. Любителі його талановитих творів привітали б поета-ювіляра щиро й сердечно, побажали б йому доброго здоров'я й нових творчих успіхів. Щиро й сердечно привітав би його, насамперед, «Перець», бо сатира Сергія

Воскресенка була окрасою перчанських сторінок протягом кількох десятиріч. Минуло вже два роки, як не стало дорогого нашого одноперчанина. Але творчість його не кане в Лету забуття. Вона завжди лишатиметься у бойовім строю.

ВІРНА ЖОНА

За східними мотивами

Вона була щира, вродлива і мила,
Любила лише чоловіка свого.
І ось бідолаху покинула сила,
Звалила недуга у ліжко його.
Дружина ридала й клялась, що не зможе
Прожити без нього й добу одну.
І так, як ділила по досі з ним ложе,
Поділить із мужем своїм і труну.
— Не зарікайся, допоки жива, —
Такі чоловік їй промовив слова.
Вона ж відказала, подумавши мить:
— Якщо мені дано тебе пережить,
То я, далєбі,
Вірна й по смерті буду тобі!
— Не зарікайся, бо чого не бува,
Поки людина жива.

— А я перед господом богом клянусь,
Що більше ні з ким уже не одружусь!
— Не зарікайся, допоки жива,
У світі бувають великі дива.
І ще він такі слова промовляв:
— Тримайся, хоч поки

просохне земля...—

Скорботна й сумна,
Присягалась жона.
Слабою рукою сльозу він утер,
До стіни повернувся і вмер.

Третю ніч, третю ніч уже, наче мана,
На кладовище крадеться вірна жона.
Запиналом махає та все примовля,
Щоб скоріш на могилі просохла земля...

ОБІЦЯЛЬНИК

Не чув я прізвиська такого,
Хоч є і гірші у природі.
Це так презирливо про нього
У нас говорять у народі.

Він чемно вам назустріч встане
І вийде запросто з-за столу...
І вам одразу легше стане,
Мов з пліч упав тягар додолу.

Він запита вас: чи здорові?
Поможе вам у крісло сісти.
Ви стрілись вперш, а вже готові
Йому всі тайни розповісти.

Ах, чоловік! А що вже чулий...
Годину слухає й не дише.
— Згадайте, може, щось забули? —
Спита і все в блокнот запише.

Та він для вас як рідна мати,
Він зна, коли вас приласкати,
Де слово добре вам сказати,
Де головою похитати.

Він руку щиро вам потисне,
Пообіцяє дати підмогу,
Під ліктик візьме ненависне
І проведе аж до порога.

За вас, да, да! Він битись буде,
Хай начуваються тетері!..
І все, що обіцяв, — забуде,
За вами зачинивши двері.

СЛОВО ДО ЛУКАВЦІВ

Скажіть мені, люди,
Як ви живете?
Чи совість не мучить вас наодинці
За те, що робите ви не те,
Що лишаєте огріхи часом в загінці?

Скажіть, чи задумувались хоч на мить
Над тим, що сподіяли іншому шкоду,
Щоб тільки самому кращенько жить,
Щоб мати із того для себе вигоду?..

І чи ви не ховали од світу очей, —
Ачей не помітять облуди?..
Усе ж бо, що криється від людей,
Бачать прекрасно люди.

ПЕРУКАР-ПІДЛАЗУНИК

Почну я вірш з того момента,
Як перукар свого клієнта
До половини вже достриг,
А тут начальник на поріг!..

Голяр, мов дзига, закрутився
Й під ноги шовком простелився:
— Сідайте, прошу! Я вас вмить!..

— Та в тебе ж чоловік сидить?
Голяр догідливо прорік:
— То маловажний чоловік...

СЛУГА... САМОМУ СОБІ

Користолюбєць щохвилини
Торочить про свої права,
А от про те, що він повинен
Зробити людям, — забува.

**САТИРИКАМ-«МОДЕРНІСТАМ»,
ЯКІ НАЗИВАЮТЬ ГУМОР ОСТАПА ВИШНІ
ДЯДЬКІВСЬКИМ**

Бредете ви, сіроми, довжезним цугом
В борозні за глибоким Остаповим плугом, —
Несете свої більше як скромні трофеї,
І не видно вас, гей,
З борозни тамтіє!..

РОЗМОВА ПОЕТА З РЕДАКТОРОМ

РЕДАКТОР

— Безумний, кажете?
Зате з твердим характером,
Недарма ж я працюю тут редактором!

ПОЕТ

— А може б, вам, товаришу,
З отим своїм характером
Годилось краще б керувати трактором?

ПОКАЗОВА РОДИНА

На цьому фото — чотири сестри Шрівіс із штату Іллінойс. Їх доля у досить похмурий спосіб символізує американське сьогодення, і ці веселі усмішки тут, зрозуміло, ні при чому. Усміхалися бо дівчата років із десять тому, коли й робилося це фото, а сьогодні сестер уже нема серед живих — усі чотири померли неприродною смертю: Дебора (перераховуємо зліва направо) загинула в автомобільній аварії, Кандіцу застрелив її чоловік, Беверлі застрелив на вулиці якийсь невідомий, а Денізу знайшли мертвою у ліфті одного чикагського будинку — вона ввела собі шприцом занадто велику дозу наркотиків.

УПЕРЕД ДО... ПРЕДКІВ!

У повсякденному житті Сполучених Штатів усе помітнішою стає тенденція, яку навіть західні журналісти характеризують як повернення до середньовічного кулачного права. Так, один кореспондент пише: «Все більше американців доходять висновку, що громадський порядок і цивілізація стоять перед повним крахом. Чекаючи на близьку катастрофу, громадяни об'єднуються

в озброєні до зубів групи, щоб у такий спосіб забезпечити собі можливість уціліти. Цілі родини тренуються у вживанні вогнепальної зброї».

Що ж, життя, як то мовиться, диктує свої закони і правила поведінки. Американців воно вчить, що треба боятися свого сусіда і, про всяк випадок, тримати його на мушці.

Відомо, що добropорядні англійські джентльмени здавна дотримуються думки: жінка має право розраховувати на вищу чемне ставлення до себе з боку сильної статі. Але відомо також і те, що з деякими іншими елементарними правами у англійського жіноцтва ще далеко не все гаразд.

В англійському міністерстві оборони, звісно ж, не бракує справжніх джентльменів. І саме вони узялися покласти край несправедливості — зрівняти жінок у правах із чоловіками. Щоправда, — не всіх, а тільки тих 13 тисяч, що служать у збройних силах Англії.

У який спосіб? А дуже просто: одягнутим у військову форму представницям прекрасної статі надається право носити персональну вогнепальну зброю — такий же самий пістолет, який носять військовослужбовці — чоловіки.

У міністерському наказі, виданому з цього приводу, сказано, що озброєні пістолетами жінки із збройних сил завдяки цьому зможуть краще «захистити свою честь». Крім того, зазначено, що бажано, аби при звертанні до жінок у військовій формі називали їх «леді».

Одне слово, 13 тисяч англійок можуть утішатися набутим правом. Що ж до сотень і сотень тисяч інших англійських жінок, то вони, цивільними будучи, змушені якось обходитися без пістолетів.

Але це ще було б не великим горем. Тим паче, що, сподіваємося, справжні джентльмени їх інколи усе-таки називають «леді».

Гірше те, що вони, як уже мовилося, не завжди мають інші людські права, на які цілком заслуговують. От хоча б, скажімо, те ж саме право за однакову роботу отримувати однакову із чоловіками плату.

В. ЯКОВЕНКО.

ПОХОРОН ПО-ІТАЛІЙСЬКОМУ

Колись казали: «Побачити б Неаполь і померти». Бо більшої, мовляв, краси, чоловіче, уже ніде на світі не побачиш. Тепер же, про Неаполь пишучи, італійські газети характеризують його так: найбільш насильницьке місто Італії, найбільш насичене безробітними місто Італії і найсмердючіше місто Італії.

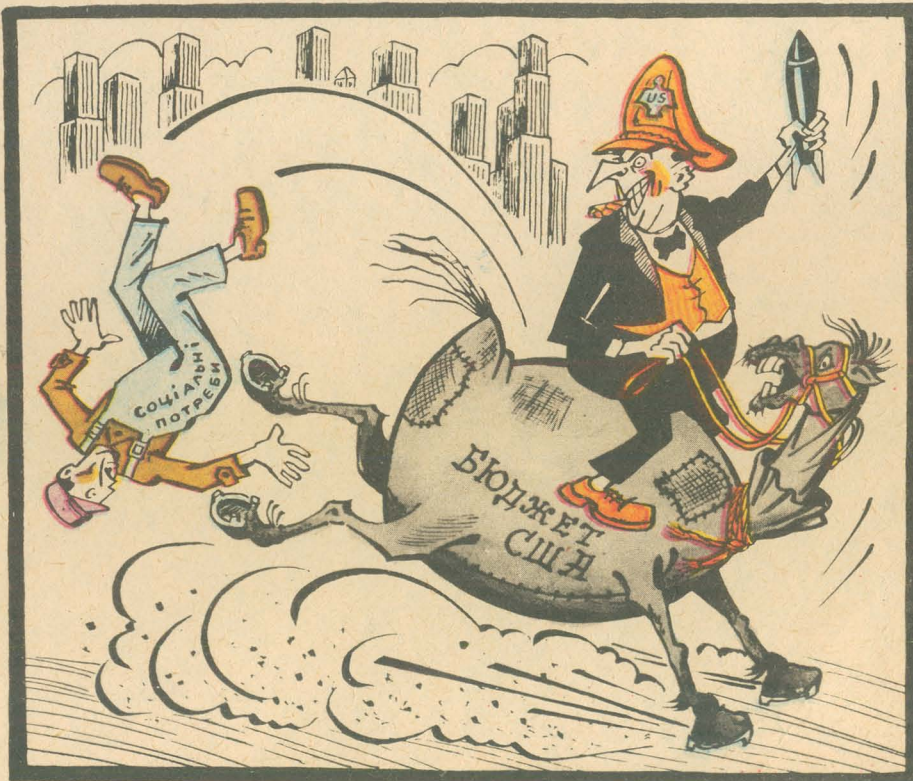
Але Неаполь має ще одну характерну рису: ніде в Італії не проводжають ув останню путь «каро естіно» (дорогого небіжчика) з такою пишнотою і, зрозуміло, за таку високу плату, як у Неаполі: мафія не тільки поповнює списки небіжчиків, але й добре заробляє на їх похоронах. А де пахне грішми, там, як правило, не обходиться без жорстокої конкуренції. Отож сім'я неапольських трунарів Тромбетта, дотримуючись хоч і не писаних, але вельми дієвих законів, спровадила на той світ власників усіх інших похоронних установ і прибрала до своїх рук весь цей бізнес. А справившись успішно із цим завданням, одразу ж нагнала ціни за місця на кладовищах і за поховальну церемонію.

Різко скорочуючи витрати на соціальні проблеми, адміністрація Білого дому тим часом відкриває всі шлюзи грошового потоку, що тече в Пентагон і сейфи військових монополій.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

(3 газет).

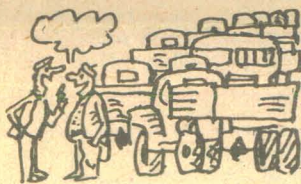
Военно-промисловий комплекс: Болівар двох не повезе!

Дуже Перце!

Чи відомо тобі, що на території такої солідної організації, як металобазу управління «Київметаллостачзбут», уже протягом двох років відбувається неофіційний конкурс на кращий анекдот. Змагаються у цьому своєрідному фольклорному жанрі водії та експедитори, які зі своїми автомобілями стоять у кілометровій черзі в очікуванні металу, потрібного підприємствам. Стоять днями і тижнями...

Першість же у конкурсі твердо утримує дирекція самої бази, котра постійно розповідає своїм клієнтам про те, як чітко і зміло організує вона свою роботу. А це звучить, як найдотепніший анекдот.

Учасники конкурсу анекдотів.
м. Київ.

Не дивуйся, якщо в недалекому майбутньому ти почувеш, що на всіх всесоюзних і навіть світових чемпіонатах наші спринтери неодмінно здобуватимуть перемогу. Бо маємо ми такого тренера, який і не снівся жодній іменитій легкоатлетичній команді. Це — начальник нашого автотранспортного підприємства № 04127 товариш Мотін. Завдяки йому майже на всіх автобусах, що курсують по місту, ні попереду, ні збоку, ні ззаду не зазначено номера маршруту. От і доводиться нам, забачивши якийсь автобус, робити бурхливий старт з місця і розвивати максимальну швидкість, щоб обігнати його і спитати в шофера, куди він прямує.

Звичайно, не всім до вподоби такі тренування, і дехто починає усно й письмово скаржитись. На всі ці скарги т. Мотін вже кілька років терпляче відповідає, що «в наступне время ведеться подготовка для устранения отдельных недоделок в части экипажировки подвижного состава». Проте «состав» собі рухається, а справа стоїть. А ми, висолопивши язика, бігаємо за автобусами і потроху набуваємо спортивної форми. Будуть, будуть у нас у Слов'янську свої чемпіони!

Н. НИКОЛАЄВ, А. КРАВЦОВА.
Донецька область.

МУЛЬТИК З ПЕРЦЕМ

Мал. В. ШИРЯЄВА

«Гриць був гордий і недосяжний і дуже хвалився гускам, чого він вивчився за рік».

«Наталка любила Петра і свою матір, а возному казала, щоб собі знався з волами, а кінь з конем».
(З учнівських творів).

«Підійшов автобус на Бердичів, спочатку квитки будуть покупати прямі пасажир, а потім всякі».
(З оголошення по автовокзалу).

Надіслав Н. В. ГИКАВЧУК.

Фото ЯЦЕНКА О. С.

«Прошу членів комісії після перевірки надійно прив'язати мене до проекту, бо з вини районного архітектора я вже третій раз чомусь випадаю із генерального плану».

(Із скарги).

Надіслав В. ГЛЯНЦЕВ.

«Я був не п'яний. А нетверезий».
(3 листа).

Надіслав А. ІЛЬЧУК.

Народні УСМІШКИ

ПРИГОДА НА КЛАДЦІ

Вбігла дівчина до хати і зацокотіла:
— Ой, мамо, ви знаєте, яка пригода була з Василем... Зустрівся він на кладці з дівчиною і тільки хотів поцілувати її, а кладка — трісь, переломилась, а ми з ним прямо у воду й шубовснули!..

Повідомив Ф. ГОЛУБ.

с. Василівка
Лебединського району
Сумської області.

ТЕЩИН ДОКІР

Якось за вечерею теща докоряє зятєві:
— От ви кажете, що теща така-сяка, нехороша... А хто зробив мене тещею? Хто, як не ви!..

Повідомив М. БЕЗОТОСНИЙ.

с. Шили Полтавського району
Полтавської області.

ЧОГО ПЛАЧЕШ!

Приходить чоловік із роботи додому:
— Ти знаєш, завтра їду у відрядження, — каже до дружини.
Та в сльози.
— Ну, чого плачеш? Я ж не на рік їду, а на місяць...
— Еге, я тебе знаю... — хлипає жінка, — кажеш на місяць, а через тиждень повернешся...

ЩЕ ГІРШЕ

Батько підійшов до сина, подивився, як той рубає дрова, і запитав:
— А чому це ти сидючи рубаєш?
— Та я вже лежачи пробував, — відповів той, — то виходить ще гірше.

СКЛАДНЕ ДІЛО

Син-школяр запитує батька:
— Тату, а самогон — це складне слово?
— Не тільки слово складне, — пошкріб той потилицю, — але й діло не дуже просте, та ще й небезпечне.

Повідомив О. ТИМОЩУК.

с. Шурівчики
Ізяславського району
Хмельницької області.

Самокритичний п'яниця.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Про те, як керівники колгоспу «ХХІІ-й партз'їзд» організували за рахунок профспілкових коштів колективну пиятику і чим вона скінчилася, докладно розповідалося у фейлетоні, «Погуляли-повеселилися...» (№ 13 журналу).

Після виступу Перця завідувачий сільгоспвідділом Чернігівського обкому Компартії України тов. Долженко повідомив, що факти, наведені у фейлетоні, дійсно мали місце. За організацію колективної випивки у колгоспній їдальні бюро Борзнянського райкому партії оголосило голові колгоспу Товстусі М. Н. сувору догану з занесенням до облікової картки. Гроші, незаконно взяті з профспілкової каси, а також

вартість продуктів, виписаних з колгоспної комори, повністю відшкодовано.

★ Жителі міста Броди (Львівська обл.) написали Перцеві про те, що у них уже тривалий час погано працюють баня та пральня.

Голова виконкому Бродівської райради Я. В. Бенювський повідомив редакції, що баню нині вже відремонтовано і вона працює. А для проведення капітального ремонту пральні замовлено технічну документацію.

★ У листі, що надійшов до редакції з міста Шостки (Сумщина), повідомлялося про те, що місцеве кафе «Молочне» перебуває в такому антисанітарному

стані, що туди й зайти неприємно: на столиках брудно, підлога засмічена, приміщення захаращене порожньою тарою тощо.

Після втручання в цю справу Перця голова Шосткинської міськради В. І. Фесенко повідомив, що вказані у листі факти повністю підтвердились. Рішенням органів держсаннагляду кафе закрито для проведення ремонту.

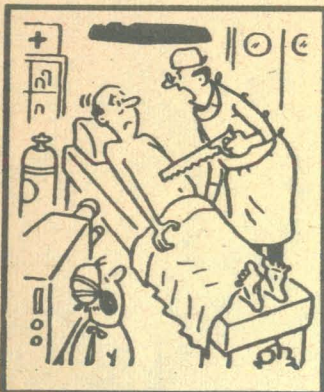
★ Колгоспниця Горай М. Г. (колгосп «Світанок» на Київщині) написала редакції про те, що спільною постановою бюро Поліського райкому партії, райвиконкому, райкому профспілки працівників сільського господарства та райкому комсомолу її було нагороджено грамотою та грошовою премією у сумі 75 крб. Грамоту вона давно вже одержала в райцентрі, а от премію у колгоспі не виплачують.

Секретар Поліського райкому Компартії України тов. Приймаченко повідомив, що грошову премію Горай М. Г. вже виплачено. А голові правління колгоспу «Світанок» Хоменку А. П., секретарю парткому Мамчуру В. П. та головному бухгалтеру Некраш Г. С. вказано на неприпустимість подібних випадків.

ДО ВІДОМА ЧИТАЧІВ НАШОГО ЖУРНАЛУ

У зв'язку з підвищенням вартості паперу для друку та поліграфічних витрат з наступного 1982 року один примірник «Перця» коштуватиме 30 копійок. Вартість річної передплати 7 крб. 20 коп.

Отсканировал reduktorer для rutracker.org

— Прошу, посміхайтесь! Зараз вас будуть показувати по телебаченню.

— Ще одне слово, пане, і я наставляю на вас свою жінку.

Іноземний

Малюнки з журналів: «РОГАЧ» — Братіслава, «ДИКОБРАЗ» — Прага, «УРЗІКА» — Бухарест.

гумор

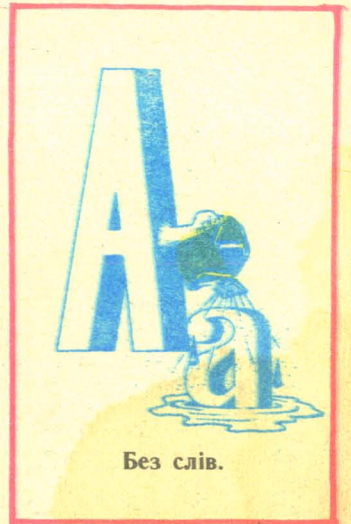

— Хай жалюгідний злодюжка знає, як зв'язуватися з фокусником! Поки він витягав у мене гаманець, я потяг у нього все, що він устиг награвувати.

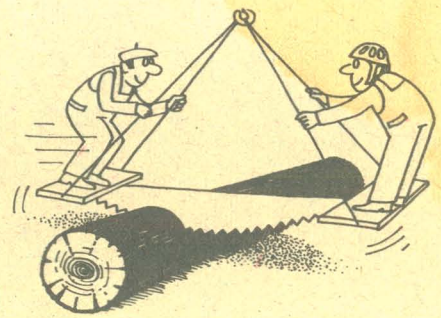
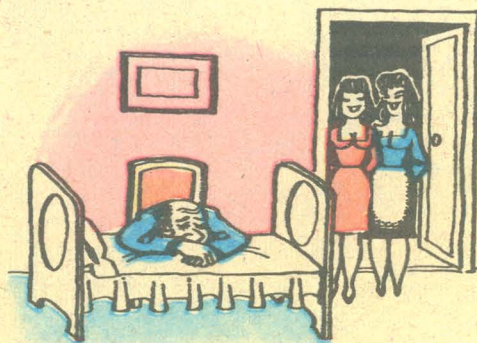
— Він звик спати дома так, як спить на роботі.

— А посередні — то я.

Без слів.

Без слів.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА
(заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-15, 41-89-17.

Для телеграм: Київ Перець.

Адрес редакції: 252047, Київ-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Журнал «Перець» № 19 (1109)
(на українському мові).
Издательство «Радянська Україна».

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 02.09.81. Підписано до друку 18.09.81. БФ 15575. Формат видання 70×108/8.
Офсетний друк. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 3.300.000. Зам. 04002.

© Журнал «Перець», 1981 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Ордена Леніна комбінат печаті видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

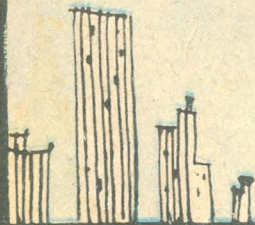
Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

1-3

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Адміністрація Рейгана дала розпорядження розпочати виробництво нейтронних бомб.

ПРАВА ЛЮДИНИ

Він про людські права так величаво
 Розводить словоблудні антимонії,
 А людству залишає тільки «право»
 Конати в нейтронно-атомній агонії.